

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 233.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000356992/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ogsaa bliver mig selv til Byrde; men saadan er det vel Guds Vilje. — Jo, han var saa heftig bevæget deraf, at han ansaa dette for den værste Modgang, han havde haft som Lærer ved Universitetet. — Men siden troer jeg dog nok, han fortrød det noget og kunde forstaa, at det mest var Spilopper. Jo, Oprør det er ham den aller værste Pestilents, — og Uorden. Og man veed jo ikke saa lige, hvad han vil kalde dettehér.

Vognen holdt nu netop udenfor det sorte Klosters Port. Der stod nogle Munke i den og saae paa Toget, og de kunde jo let løbe ind og sige det til Doktor Luther. Om nogen af dem gjorde det, vidste man ikke, — men det var mærkeligt at see og høre: hvor stille alle blev, mens Vognen holdt her. — Doktor Luther kom imidlertid ikke, og man drog videre ad Elsterporten til.

Saa snart Vognen standsede bag Hospitalet, hvor Baalet stadig brændte, styrtede alle Fodgængerne sammen om den forat rive *de Pavelige* ned paa Jorden og mishandle dem. Man spændte Hestene fra for ogsaa at kunne komme til fra Forsiden. De Pavelige forsvarede sig tappert, man skulde tro, det ikke var en Spøg hverken for dem eller for Modpartiet. Men nu kom nogle af Angriberne løbende med Halm, som blev kastet under Vognen; der blev tændt Ild deri, og nu fik de Pavelige travlt med at komme af den, — Paven selv kom ned paa Hovedet, og hans Hat gik helt i Stykker. Den blev straks brændt. Det samme skete med Doktor Ecks og Ochsenfarts Bøger, skjønt de forsvarede dem drabeligt.

Tilio var sprungen ned af Vognen lige i Armene paa Modstanderne; han fik en Del Knubs, men slap dog forholdsvist hurtig fri, da han kun havde sit eget Ansigt og sin egen Dragt. Han var ikke noget. —

Dette var ogsaa den Følelse, han selv havde, da han lidt efter ganske ene atter gik ind mod Byen. Han var ingen Ting, og det var ingen Ting, syntes han. Han søgte at holde fast, i Erindringen, ved Luther og hans Handling om Morgen; men det kunde ikke jage hans Lede bort. Denne store og mærkelige Begivenhed gik mod hans Vilje i eet med de intetsigende, kjedelige Løjer, som var fulgt bagefter.

Han paaskyndede sin Gang, da han tænkte paa, at Folk vel snart igjen vilde fylde Gaden, naar de vendte tilbage fra deres sidste Bedrift. — Han skulde hen forat høre en Forelæsning af den juridiske Professor Schurf, — det var nu og-